

מיכתב לאמא

כן אמא. אני נוסעת לשבוע ימים לניו יורק. לא לאהרון לא איכפת. כן, הוא יישמר טוב על הילדים. בטח שהם לא יצאו בלי סוודרים מהבית. הוא לא ירשה להם. עם אופניים לבר ברחוב השתגעתי! הרי הוא יודע שאת לא מרשה. כן, אמרתי לו שיכין להם כל יום סלט. כי זה חשוב לילדים קטנים. הוא הבטיח. בשמנה וחצי הם יהיו במיטות, כדי שתהיינה להם מספיק שעות שינה. אמרתי לו שככה הרופא שלך אמר. לא. לא רשמתי לו על פתק שמות של רופאים. אבל אם הם וחלילה, הם יצטרכו רופא. מייד הם יטלפנו אליך ואת הרי מכירה את כל הרופאים בארץ. זה בסדר. לא. הם לא מיסכנים ולא עצובים ואי אפשר להתגעגע לאמא בשבוע אחד. כמוכן, אמרתי לכל השכנים שאני נוסעת ושישימו עין על הדירה. הוא לא יתן להם גלידה לארוחת-ערב והוא לא יוותר להם על אמבטיה אף ערב. כן, בטח שהוא ינקח להם את האוזניים כל יום. אלא מה? נו, תגידי את בעצמך, אני הייתי נוסעת לניו יורק הקרה בלי קומבינוז? שישה קומבינוזים לקחתי. בטח שגם סוודרים וחולצות חמות וגר פיות ו'קטים ומעילים וגרביים חמות ופיז'מה פלנל. הרי את אמרת לי שבניו יורק גורא קר. כן, אני יודעת שאת אף פעם לא מסתובבת עם יותר מ־20 דולר בארנק. מה, אני לא יודעת שזה מסוכן? ו'קטני 30 דולר. מחיר אחרון. זה בסדר? מה, אני לא יודעת שניו יורק מלאה רוצחים ושוודרים ופושעים? כל הזמן אני גורא אוהר. לא לעבור כנישים בלי להסתכל לשני הצדדים? מה

אחוז. שאני לא אצא לרחוב בחושך? מה זאת אומרת. מחמש אחרי-צהריים אני נסגרת בבית על שלושה מנעולים. מה יש לי לעשות בניו יורק אחרי חמש בערב? לא לנסוע בטקסי? הם כולם רוצים לאגוס אותי? מתי הם אמרו לך את זה? טוב, רק באוטובוס. מבטיחה!
אני יודעת בעצמי שכאשר אני משלמת באיזה מקום, מייד אני צריכה לספור את העודף. בטח, הרי הם כולם שם. כל התישעה מיליון. מתים לרמות אותי. אני לא יודעת את זה?
כן, יש לי מנעול למיזורה ואני אנעל אותך טובי-טוב. אני צריכה שהאיטלקים האלה בשרה

בצוק העיתים: עציצים בשקים

אמרו שהמצב קשה וצריך להצטמצם ולהוריד את רמת-החיים. לא הבנתי איך זה יפתור את הבעיה של מדינת ישראל אם אני, כאופן אישי, אצטמצם. אבל אולי משהו הם ככל זאת מבינים. חשבתי הרבה זמן למה הם מתכוונים שאני אוריד את רמת-החיים שלי. למשל הם רוצים שאני אמכור את הסובארו 77 שיש לי ואקנה פינטא 75? טוב, שימצאו לי קונה ואני אמכור. הם רוצים, למשל, שאני אחליף את דירה ה־60 מטר מרובעים שלי, בנניח, משהו בן 50 מטר מרובע? שיגידו. אני תמיד יכולה לסגור חדר אחר על מנעול ולהרגיש עוד יותר לחוצה. אם זה יעזור לאינפלציה.
הם רוצים, למשל, שאנחנו לא נאכל ספאגטי פעמיים בשבוע אלא רק פעם אחת? בבקשה.

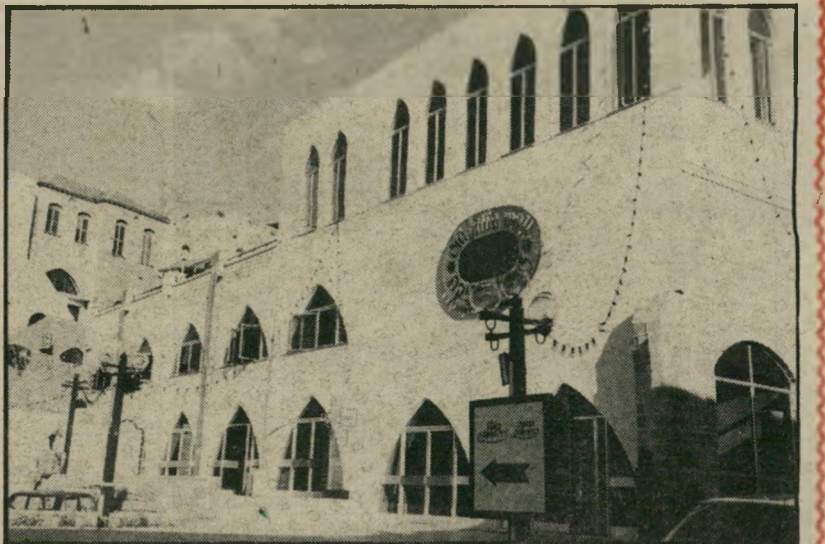

ריברתי על הנושא הזה עם חברה שלי. שלפי רעתה של אמא שלי היא מאוד הסכנית. נו, אתם יודעים מה. אז הסכנית אמרה לי שהבעיה של הביזנוז היא שאנחנו זורקים יותר מדי זורקים אוכל וזורקים בגדים וזורקים נעלים ישנות וזורקים שקיות-זבל ועיתונים ישנים. לפי רעתה של הסכנית, פשוט צריך להפסיק לזרוק. והיא לא סתם מדברת. היא מביאה לי רוגמות יוצאות מהכלל מארצות שונות, שבהן הסכנות היא ספורט לאומי. בבקשה, הנה הרעיון הראשון: לא צריך לקנות עציצים יקרים כדי לשתול בהם שתילים. אפשר למלא שקיות-אשפה באדמה ולהשתמש בהן בתור עציצים. בתחתית השק אשפה צריך לנקות כמה חורים לניקוח. ומכונד האדמה השק יעמוד.
היא לא המציאה את השטות וזאת לבר. היא ראתה את זה בעיתון אמריקאי, ושם כתוב אפילו שהפלטטיק של שקית-האשפה עושה טוב מאוד לשתילים. אם יש לכם חשק לנסות את זה, רק תזכרו ששקיות-האשפה באמריקה הן פי שלוש יותר חזקות מאלה שמוכרים בארץ. או פשוט תשימו שלוש שקיות, אחת בתוך השנייה.
צפו לעוד רעיונות חסכניים כאלה בעתיד הקרוב. החברה החסכנית שלי נכנסה לאמביציה. והבטיחה לי שביחד נעצור את האינפלציה.

„אני רוצה שתמצאי לי את הפינקס עכשיו. או שאני לא יודע מה אני עושה בבית הזה!”
את ההמשך אני לא יכולה לכתוב. כי הנייר לא יסבול את ניבוליה-הפה. ואפשר, כמוכן, לעי שות כבוני. זאת אומרת לצרווח בחזרה. להת' עצבו, להעליב. להגיד לו שהוא אידיוט, ואת מצטערת בכלל שהתחנת איתו. אבל אפשר גם לעשות כמו החברה שלי, שיום אחד התיישבה והעתיקה את כל פינקסיה-הטלפון והיא שוארת את ההעתיקים אצלה למקרה של התפרצות אלימה בנושא.
חברות זה דבר מאוד שימושי. כשהן חכמות, כמוכן.

המלצה על עיוור

בשבת בבוקר, בדרך כלל, אני אשה עצמאית, משוחררת ומאושרת. כל זה בגלל הנוהג הנפלא שיש במישפחתנו, שבשבת בוקר שני הילדים הולכים עם האבא שלהם לאיזה מקום ואמא נשארת לבדה בבית. לטעום מטעם החיים.
לפעמים הם הולכים לספורטק של תליאביב בשביל להתעייף. לפעמים הם הולכים לסרט. או לרכוב על האופניים בטיילת ולפעמים סתם לדיזנוף, בשביל לראות אנשים ולאכול פיצות. בשבת האחרונה הם נסעו ליפו וביקרו בבית החרש של החווה הישראלית. שם הם ראו את אנונימוס בלפי הגדול. שהוא סיפור אגדה לילדים בשיטת המולטימדיה, בצירוף פעלולים ויצאירופו. הם חזרו משם נפעמים ורגישים, ואסף, בני הבכור, השיבוע אותי לכתוב על העניין ולהמליץ לכל הילדים לבקר במופע. הסכרתי לילד שיש הסכמה בין אנשי-הרכות שהם לא ממליצים על דברים שהם בעצמם לא ראו. והבטחתי לו שמיד אחרי שאני חוזרת מהחופש

שלי (כן, חופש. מה יש?) אני אלך לראות את המופע — ואם הוא ימצא חן גם בעיניי, אמליץ עליו.
הילד שלי הוא עקשן כמעט כמו אמא שלו. והוא אמר שהוא בשום אופן לא מסכים לעיסקה, כי עד שאני אחזור מהחופש שלי כבר כל העיתונים יכתבו-על זה ואז אני אגיד לו: מה אתה רוצה. שאני אכתוב מה שכולם כבר כתבו?
או מה שאני עושה עכשיו זה פשוט בשביל שלום-בית ושקט בראש. בבקשה, תרעו לכם כולכם שאסף שמי בן ה־9 חושב שאנונימוס בלפי הגדול הוא דבר נפלא. וכל ילד צריך לראות אותו מייד. לפני שאיזה עיתונאי מטומטם יכתוב שזה לא מצא חן בעיניו ואז יורידו אותו. ככה אמר הילד.
(כל העיתונאים שנעלבו מתבקשים לפנות בטענות אל הילד שלי שעריון לא חלה עליו אחריות פלילית.)
אני את שלי עשיתי.

רעיון גברדיק - כדאי להעתיק

לאחר מחקר ארוך ומייגע הגעתי למסקנה שהבעל הכי-נורא בעולם, הכי-מעצבן, הכי-גס רוח, הכי-מקלל והכי-מגעיל זה הבעל שפיתאום צובר לו פינקסיה-טלפונים האישי שלו, שבו רשומים מיספרי-הטלפון של כל המכרים שלו, כל אלה שגרים בדירות שכורות והם לא מודיעים בספרי-הטלפונים, זה מתחיל, בערך, כך:
„מותק, ראתי אולי את פינקסיה-טלפונים שלי?”
לא:
„את בטוחה?”
כן.
„או אולי את יודעת איפה הוא?”
אם הייתי יודעת, הייתי אומרת לך.
„לכה את עונה בגסטו?”
שתיקה.
„אה, פיתאום אני נזכר שאתמול נתתי לך אותו.”
זה לא היה אתמול, זה היה לפני שבוע, ומאז הוא היה אצלך.
„אני לא זוכר דבר כזה.”
אבל אני זוכרת.
„את לא זוכרת שיום דבר אף פעם, אז איך את פתאום זוכרת את זה?”
אני זוכרת שלפני שבוע ביקשת ממני לחייג לעמס.
„נו, ומאז הפינקס איננו. כל דבר שאת נוגעת בו מייד נעלם!”
תגידי, מה אתה רוצה ממני?